

Arrest

nr. 117 561 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. COEL en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 december 2010 en hebben zich vluchteling verklaard op 20 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 15 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 8 mei 2013.

1.3. Op 4 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.M. (...), heeft de Pakistaanse nationaliteit. U behoort tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap. U bent geboren op 22 mei 1973 in de stad Sialkot in de provincie Punjab. U huwde op 6 april 2007 met S.T. (...) (CGVS xxx; OV xxx). Jullie hebben twee kinderen: R.M. (...) (14 februari 2008) en A.E. (...) (9 juli 2010). U behaalde een diploma kunstwetenschappen in Pakistan in 1995. U werkte in een bank tot 2 november 2010.

U verklaart dat u problemen ondervond omdat u tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap behoorde. Bij de anti-Ahmadiyya rellen in 1974 werd uw ouderlijk huis in brand gestoken. In 2004 werd de neef van uw echtgenote, B.A. (...), ontvoerd in Lahore. Sinds negen jaar is hij spoorloos. In 2005 werd uw vader een eerste keer aangevallen toen hij naar de moskee wilde om te bidden. In 2007 werd de oom van uw echtgenote, een arts die actief was binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, gedood in Karachi. Sinds 2009 ontving u dreigbrieven en –telefoons. Uw echtgenote werd in februari 2009 aangevallen door uw buurvrouw, Hajin, die de zus is van de imam Aslam Kureishi die sterk tegen Ahmadi's gekant is. Hajin en andere burens maakten jullie het leven zuur door vuiligheid in jullie huis te gooien waardoor jullie zich genoodzaakt zagen openingen van het huis dicht te metselen. Op 9 april 2010 werd u door drie onbekende geslagen toen u onderweg was naar de moskee om te bidden omdat u Ahmadi bent. De volgende dag, op 10 april 2010, bracht u uw echtgenote en uw zoon naar uw schoonouders in Rabwah. Op 19 april 2010 werd een poging ondernomen om uw zoon te kidnappen omdat uw schoonbroer A.K.K. (...) (CGVS xxx; OV xxx) ooggetuige was van een gevecht tussen het MSF (Muslim Students Organisation) en het ISO (Imamia Studets Organisation) waarbij een dode was gevallen en omdat men wilde voorkomen dat hij een getuigenis zou afleggen. Uw schoonbroer K. (...) kwam net op zijn motorfiets aangereden en zag iemand met uw zoon wegrennen. Hij zorgde ervoor de ontvoerders uw zoon loslieten en wegvluchtten. Twee dagen later ontvingen uw schoonouders een dreigtelefoon. Op de dag van de ontvoering vroeg u uw echtgenote en zoon terug naar Sialkot te verhuizen. Nadat uw echtgenote en uw zoon naar Sialkot terugkeerden, werd uw echtgenote opnieuw door uw buurvrouw Hajan aangevallen, waarbij ze haar schouder opnieuw bezeerde.

U verliet Pakistan op 17 december 2010 samen met uw echtgenote T.S. (...), uw kinderen en uw schoonbroer A.K.K. (...). Jullie arriveerden diezelfde dag in België waar jullie op 20 december 2010 een asielaanvraag indienden.

Na uw vertrek uit Pakistan, op 2 februari 2011, werd uw vader een tweede keer aangevallen toen onbekenden op zoek waren naar u. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u opnieuw vervolgd te worden omdat u Ahmadi bent.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. (...) volgende documenten voor: identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer, een FIR in verband met de moord op uw oom, foto's van uw huis, een dreigbrief, documenten in verband met de dood van de neef van uw echtgenote (foto, FIR, krantenartikel), twee brieven die u en uw echtgenote vanuit België naar Ahmadiyya-gemeenschap in Londen stuurden, twee antwoordbrieven van de Ahmadiyya-gemeenschap in Londen, documenten in verband met incidenten bij moskeeën in Lahore op 28 mei 2010 (foto's, krantenartikels), drie ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap, acht ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap door schoonbroer, een x-ray van uw vader, een medisch document van uw echtgenote en een bundel artikels over de algemene situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er wordt op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft omdat uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Pakistan dermate vaag en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en de – telefoons die u zou gekregen hebben vanaf 2009 tot uw vertrek uit Pakistan op het einde van 2010. U verklaart dat u vanaf in 2009 dreigtelefoons en –brieven kreeg (CGVS p.12). U kunt echter niet aangeven om hoeveel telefoons het ging (CGVS p.12). Wanneer gevraagd wordt of het om één of pakweg honderd telefoons ging, verklaart u dat hier niet kan op antwoorden (CGVS p.12). Verder herinnert u zich niet wanneer precies in 2009 u deze eerste dreigtelefoon kreeg en geeft u aan zich niet te herinneren of u deze eerste dreigtelefoon kreeg vóór of na het incident waarbij uw echtgenote verwond werd door uw buurvrouw (CGVS p.12). U weet evenmin of u eerst een dreigtelefoon, dan wel een dreigbrief, ontving (CGVS p.13). Wanneer u gevraagd wordt naar het aantal dreigbrieven, kunt u hier geen antwoord op geven (CGVS p.13). U kunt zelfs niet bij benadering zeggen om hoeveel dreigbrieven het gaat (CGVS p.13), terwijl uw echtgenote verklaart dat u twee of drie brieven ontving (CGVS T.S. (...) p.6). Indien het slechts om twee à drie dreigbrieven gaat, is het weinig aannemelijk dat u zich dit aantal niet meer herinnert. U verklaart bovendien dat u de dreigbrief die u voorlegt, kreeg van uw huisgenoot (CGVS p.13). U herinnert u zich echter niet meer welke huisgenoot u deze brief overhandigde (CGVS p.13). Bovendien legt u slechts een gescande dreigbrief voor die u via email werd doorgestuurd toen u al in België was (CGVS p.14). Gevraagd of u nog andere dreigbrieven bezit in Pakistan, antwoordt u dat u hiervoor uw moeder zou moeten contacteren om te vragen of ze er nog heeft of niet (CGVS p.14). In deze context dient te worden opgemerkt dat van u mag worden verwacht dat u ernstige inspanningen doet en pogingen onderneemt om uw asielaanvraag te staven. Dat u naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigbrieven die u ontving, tevens enkel één gescand exemplaar voorlegt en aangeeft dat u niet weet of uw moeder in Pakistan nog over andere dreigbrieven beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw aanvraag verder onderuit (CGVS p.14). **Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en dreig-telefoons die u ontving in Pakistan in de periode voor uw vertrek.**

Daarnaast zijn uw verklaringen over de poging tot ontvoering van uw zoon eveneens ongeloofwaardig. U verklaart dat op 19 april 2010 een poging werd ondernomen om uw zoon te ontvoeren om op die manier uw schoonbroer, A.K.K. (...), die getuige was van een gevecht tussen studenten van MSF en ISO waarbij een dode viel, te ontraden een getuigenis af te leggen (CGVS p.19). Hier kan geen geloof aan worden gehecht vanwege de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u, uw echtgenote en uw schoonbroer A.K.K. (...). Uw schoonbroer verklaart dat iemand van de studentenvereniging ISO werd gedood, maar hij weet niet wie het slachtoffer was (CGVS A.K.K. (...) p.3). Uw schoonbroer kent de naam van de leider van MSF in zijn college, Shahid Harul, maar kan behalve deze naam geen leden noemen van het MSF of het ISO (CGVS A.K.K. (...) pp.3,5). Verder kan uw schoonbroer geen namen noemen van de personen van deze studentenverenigingen die hem bedreigden na het incident (CGVS A.K.K. (...) p.3). Aangezien uw schoonbroer verschillende keren bedreigd werd en uw zoon vanwege deze problemen bijna ontvoerd werd, is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer zo weinig weet over deze organisaties en de betrokken personen. Bovendien verklaart uw schoonbroer dat in de kranten zeker over dit incident werd bericht, waardoor ervan uit kan worden gegaan dat u zich op deze manier kon informeren, maar dat hij na het incident niet veel meer buiten kwam (CGVS A.K.K. (...) p.3). Gezien de ernstige gevolgen van het incident voor uw schoonbroer en voor jullie, is het weinig overtuigend dat jullie niet meer informatie trachtten te weten te komen over de personen die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen en de poging tot ontvoering van uw zoon. Verder kan van u en uw familieleden verwacht worden dat deze zaak jullie blijvende belangstelling trok. Uit jullie verklaringen blijkt dit echter niet zo te zijn. Zo geeft uw schoonbroer aan er geen idee van te hebben hoe vaak zijn vijanden zijn moeder hebben gebeld (CGVS A.K.K. (...) p.4). Gevraagd naar evoluties betreffende zijn problemen

na zijn vertrek naar Sialkot, komt uw schoonbroer niet verder dan te stellen dat zijn moeder aldoor dreigtelefoons kreeg en uiteindelijk de telefoon niet meer opnam (CGVS A.K.K. (...) p.5). Uw schoonbroer weet echter niet wanneer deze dreigtelefoons stopten en verklaart zijn moeder hier niet naar gevraagd te hebben (CGVS A.K.K. (...) p.5). U verklaart eveneens niets te weten over hoe jullie problemen verder evolueerden (CGVS p.21). **Vanwege voorgaande redenen wordt geen geloof gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die uw schoonbroer A.K.K. (...) ondervond nadat hij getuige was geweest van een vechtpartij met dodelijke afloop tussen leden van de studentenverenigingen ISO en MSF. Aangezien de poging om uw zoon te ontvoeren hier rechtstreeks het gevolg van zou zijn geweest, wordt deze gebeurtenis eveneens ongeloofwaardig geacht.**

Wat betreft de andere problemen die worden aangehaald, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat de oom en de neef van uw echtgenote ontvoerd en vermoord werden, respectievelijk in 2004 en in 2007. Hoewel u documenten neerlegt die betrekking hebben op deze incidenten, bewijst u nergens dat deze personen effectief de familieleden van uw echtgenote zijn. De kopie van de FIR, het krantenartikel en de foto die u voorlegt om uw verklaringen over de ontvoering en de dood van de neef van uw echtgenote te ondersteunen, kunnen betrekking hebben op eender welke persoon. De kopie van de FIR over de ontvoering van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en een print van de website van www.thepersecution.org waarop de ontvoering van ene dokter Hamidullah wordt bekendgemaakt, wijzen er geenszins op dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat aangezien u geen enkel bewijs voorlegt van deze familieband. De prints van de foto's waarop de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, te zien zou zijn, vormt geen bewijs van uw verklaringen aangezien het hier om eender welke persoon kan gaan. Bovendien zijn de FIR's die u voorlegt van beide incidenten slechts onduidelijke kopieën en mag van u verwacht worden dat u uw relaas staft, of daar ernstige pogingen toe onderneemt, met authentieke documenten. Bovendien, zo er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan de familiale band, dan nog moet worden gesteld dat u er, op basis van hun moord, niet in slaagt aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren, temeer daar de personen in kwestie in 2004 en 2007 zouden zijn gedood. Jullie bleven echter nog tot 2011 in Pakistan wonen.

Wat betreft de incidenten waarbij u door drie onbekenden werd geslagen op weg naar de moskee en uw echtgenote door uw buurvrouw hardhandig werd aangepakt met letsels aan haar schouder als gevolg, dient te worden opgemerkt dat dit louter jullie verklaringen blijken te zijn en dat jullie deze niet kunnen staven aan de hand van enig concreet bewijs. Zo vormt het medische document dat uw echtgenote voorlegt op zich geen bewijs voor het incident met uw buurvrouw omdat nergens in het document informatie wordt gegeven over de manier waarop deze verwondingen of medische problemen werden veroorzaakt. Daarnaast zou u naar het politiekantoor zijn gegaan om dit incident te rapporteren, maar legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS p.17). Verder verklaart u dat uw vader in 2011 werd verwond door een onbekende die aanbelde en naar u vroeg omdat u Pakistan had verlaten na de verschillende dreigtelefoons (CGVS p.14). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de dreigtelefoons en –brieven, wordt het ook onaannemelijk bevonden dat onbekenden uw vader opzochten en sloegen omdat zij op zoek waren naar u. Tot slot verklaart u dat burens vuilnis in uw huis gooiden, waardoor jullie het huis moesten dichtmetselen (CGVS p.16). Dit zijn louter verklaringen waarvan u geen enkel concreet bewijs voorlegt. De prints van de foto's van een dichtgemetseld huis vormen geenszins een bewijs van deze pesterijen aangezien nergens uit blijkt dat dit ook effectief uw huis is.

Samenvattend wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw verklaringen over de belangrijkste problemen (de dreigbrieven en –telefoons en de ontvoering van uw zoon) bedrieglijk zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de andere door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd. Dit wordt tevens bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen en bewijzen over deze problemen.

De documenten die werden voorgelegd door u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer zijn een bevestiging van jullie identiteit, die niet betwist wordt. De artikels en foto's die u voorlegt om de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan aan te tonen, hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De FIR, de print van de website www.thepersecution.org over de ontvoering en dood van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en de foto's van dokter Hamidullah vormen geen bewijs voor uw verklaringen, aangezien u nergens aantoont dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat. Hetzelfde geldt voor de foto, het krantenartikel en de FIR van de neef van uw echtgenote. De foto's van een dichtgemetseld huis zijn weinig overtuigend aangezien het hier om eender welk huis kan gaan en u nergens aantoont dat het hier effectief uw huis betreft. Aan de dreigbrief die u voorlegt kan enkel geloof worden gehecht indien die

gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De documenten die betrekking hebben op het feit dat jullie tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, tonen slechts aan dat jullie betrokken bij deze gemeenschap, wat niet betwist wordt. Het document waarin bevestigd wordt dat uw echtgenote een afspraak heeft in het ziekenhuis van Bonheiden geeft geen enkele informatie over de manier waarop u uw schouder bezeerde. Uit de x-ray van het been van uw vader kan evenmin worden afgeleid hoe uw vader deze breuk opliep.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, T.S. (...), heeft de Pakistaanse nationaliteit. U behoort tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap. U bent geboren op 24 juli 1976 in de stad Chenab Nagar in het district Chiniot in de provincie Punjab. U huwde op 6 april 2007 met A.M. (...) (CGVS xxx; OV xxx). Jullie hebben twee kinderen: R.M. (...) (14 februari 2008) en A.E. (...) (9 juli 2010). U heeft een graaatsdiploma kunstwetenschappen.

U en uw echtgenoot A.M. (...) beroepen zich volledig op dezelfde problemen. U vindt hieronder het feitenrelaas van uw echtgenoot:

U verklaart dat u problemen ondervond omdat u tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap behoorde. Bij de anti-Ahmadiyya rellen in 1974 werd uw ouderlijk huis in brand gestoken. In 2004 werd de neef van uw echtgenote, B.A. (...), ontvoerd in Lahore. Sinds negen jaar is hij spoorloos. In 2005 werd uw vader een eerste keer aangevallen toen hij naar de moskee wilde om te bidden. In 2007 werd de oom van uw echtgenote, een arts die actief was binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, gedood in Karachi. Sinds 2009 ontving u dreigbrieven en –telefoons. Uw echtgenote werd in februari 2009 aangevallen door uw buurvrouw, Hajin, die de zus is van de imam Aslam Kureishi die sterk tegen Ahmadi's gekant is. Hajin en andere burenen maakten jullie het leven zuur door vuiligheid in jullie huis te gooien waardoor jullie zich genoodzaakt zagen openingen van het huis dicht te metselen. Op 9 april 2010 werd u door drie onbekende geslagen toen u onderweg was naar de moskee om te bidden omdat u Ahmadi bent. De volgende dag, op 10 april 2010, bracht u uw echtgenote en uw zoon naar uw schoonouders in Rabwah. Op 19 april 2010 werd een poging ondernomen om uw zoon te kidnappen omdat uw schoonbroer A.K.K. (...) (CGVS xxx; OV xxx) ooggetuige was van een gevecht tussen het MSF (Muslim Students Organisation) en het ISO (Imamia Studets Organisation) waarbij een dode was gevallen en omdat men wilde voorkomen dat hij een getuigenis zou afleggen. Uw schoonbroer Kashif kwam net op zijn motorfiets aangereden en zag iemand met uw zoon wegrennen. Hij zorgde ervoor de ontvoerders uw zoon loslieten en wegvluchtten. Twee dagen later ontvingen uw schoonouders een dreigtelefoon. Op de dag van de ontvoering vroeg u uw echtgenote en zoon terug naar Sialkot te verhuizen. Nadat uw echtgenote en uw zoon naar Sialkot terugkeerden, werd uw echtgenote opnieuw door uw buurvrouw Hajan aangevallen, waarbij ze haar schouder opnieuw bezeerde.

U verliet Pakistan op 17 december 2010 samen met uw echtgenote T.S. (...), uw kinderen en uw schoonbroer A.K.K. (...). Jullie arriveerden diezelfde dag in België waar jullie op 20 december 2010 een asielaanvraag indienden.

Na uw vertrek uit Pakistan, op 2 februari 2011, werd uw vader een tweede keer aangevallen toen onbekenden op zoek waren naar u.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u opnieuw vervolgd te worden omdat u Ahmadi bent.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. (...) volgende documenten voor: identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer, een FIR in verband met de moord op uw oom, foto's van uw huis, een dreigbrief, documenten in verband met de dood van de neef van uw echtgenote (foto, FIR, krantenartikel), twee brieven die u en uw echtgenote vanuit België naar Ahmadiyya-gemeenschap in Londen stuurden, twee antwoordbrieven van de Ahmadiyya-gemeenschap in Londen, documenten in verband met incidenten bij moskeeën in Lahore op 28 mei 2010 (foto's, krantenartikels), drie ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap, acht ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap door schoonbroer, een x-ray van uw vader, een medisch document van uw echtgenote en een bundel artikels over de algemene situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de motieven van uw echtgenoot niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. **We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er wordt op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft omdat uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Pakistan dermate vaag en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en de – telefoons die u zou gekregen hebben vanaf 2009 tot uw vertrek uit Pakistan op het einde van 2010. U verklaart dat u vanaf in 2009 dreigtelefoons en –brieven kreeg (CGVS p.12). U kunt echter niet aangeven om hoeveel telefoons het ging (CGVS p.12). Wanneer gevraagd wordt of het om één of pakweg honderd telefoons ging, verklaart u dat hier niet kan op antwoorden (CGVS p.12). Verder herinnert u zich niet wanneer precies in 2009 u deze eerste dreigtelefoon kreeg en geeft u aan

zich niet te herinneren of u deze eerste dreigtelefoon kreeg vóór of na het incident waarbij uw echtgenote verwond werd door uw buurvrouw (CGVS p.12). U weet evenmin of u eerst een dreigtelefoon, dan wel een dreigbrief, ontving (CGVS p.13). Wanneer u gevraagd wordt naar het aantal dreigbrieven, kunt u hier geen antwoord op geven (CGVS p.13). U kunt zelfs niet bij benadering zeggen om hoeveel dreigbrieven het gaat (CGVS p.13), terwijl uw echtgenote verklaart dat u twee of drie brieven ontving (CGVS T.S. (...) p.6). Indien het slechts om twee à drie dreigbrieven gaat, is het weinig aannemelijk dat u zich dit aantal niet meer herinnert. U verklaart bovendien dat u de dreigbrief die u voorlegt, kreeg van uw huisgenoot (CGVS p.13). U herinnert u zich echter niet meer welke huisgenoot u deze brief overhandigde (CGVS p.13). Bovendien legt u slechts een gescande dreigbrief voor die u via email werd doorgestuurd toen u al in België was (CGVS p.14). Gevraagd of u nog andere dreigbrieven bezit in Pakistan, antwoordt u dat u hiervoor uw moeder zou moeten contacteren om te vragen of ze er nog heeft of niet (CGVS p.14). In deze context dient te worden opgemerkt dat van u mag worden verwacht dat u ernstige inspanningen doet en pogingen onderneemt om uw asielaanvraag te staven. Dat u naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigbrieven die u ontving, tevens enkel één gescand exemplaar voorlegt en aangeeft dat u niet weet of uw moeder in Pakistan nog over andere dreigbrieven beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw verhaal verder onderuit (CGVS p.14). **Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en dreig-telefoons die u ontving in Pakistan in de periode voor uw vertrek.**

Daarnaast zijn uw verklaringen over de poging tot ontvoering van uw zoon eveneens ongeloofwaardig. U verklaart dat op 19 april 2010 een poging werd ondernomen om uw zoon te ontvoeren om op die manier uw schoonbroer, A.K.K. (...), die getuige was van een gevecht tussen studenten van MSF en ISO waarbij een dode viel, te ontraden een getuigenis af te leggen (CGVS p.19). Hier kan geen geloof aan worden gehecht vanwege de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u, uw echtgenote en uw schoonbroer A.K.K. (...). Uw schoonbroer verklaart dat iemand van de studentenvereniging ISO werd gedood, maar hij weet niet wie het slachtoffer was (CGVS A.K.K. (...) p.3). Uw schoonbroer kent de naam van de leider van MSF in zijn college, Shahid Harul, maar kan behalve deze naam geen leden noemen van het MSF of het ISO (CGVS A.K.K. (...) pp.3,5). Verder kan uw schoonbroer geen namen noemen van de personen van deze studentenverenigingen die hem bedreigden na het incident (CGVS A.K.K. (...) p.3). Aangezien uw schoonbroer verschillende keren bedreigd werd en uw zoon vanwege deze problemen bijna ontvoerd werd, is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer zo weinig weet over deze organisaties en de betrokken personen. Bovendien verklaart uw schoonbroer dat in de kranten zeker over dit incident werd bericht, waardoor ervan uit kan worden gegaan dat u zich op deze manier kon informeren, maar dat hij na het incident niet veel meer buiten kwam (CGVS A.K.K. (...) p.3). Gezien de ernstige gevolgen van het incident voor uw schoonbroer en voor jullie, is het weinig overtuigend dat jullie niet meer informatie trachtten te weten te komen over de personen die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen en de poging tot ontvoering van uw zoon. Verder kan van u en uw familieleden verwacht worden dat deze zaak jullie blijvende belangstelling trok. Uit jullie verklaringen blijkt dit echter niet zo te zijn. Zo geeft uw schoonbroer aan er geen idee van te hebben hoe vaak zijn vijanden zijn moeder hebben gebeld (CGVS A.K.K. (...) p.4). Gevraagd naar evoluties betreffende zijn problemen na zijn vertrek naar Sialkot, komt uw schoonbroer niet verder dan te stellen dat zijn moeder aldoor dreigtelefoons kreeg en uiteindelijk de telefoon niet meer opnam (CGVS A.K.K. (...) p.5). Uw schoonbroer weet echter niet wanneer deze dreigtelefoons stopten en verklaart zijn moeder hier niet naar gevraagd te hebben (CGVS A.K.K. (...) p.5). U verklaart eveneens niets te weten over hoe jullie problemen verder evolueerden (CGVS p.21). **Vanwege voorgaande redenen wordt geen geloof gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die uw schoonbroer A.K.K. (...) ondervond nadat hij getuige was geweest van een vechtpartij met dodelijke afloop tussen leden van de studentenverenigingen ISO en MSF. Aangezien de poging om uw zoon te ontvoeren hier rechtstreeks het gevolg van zou zijn geweest, wordt deze gebeurtenis eveneens ongeloofwaardig geacht.**

Wat betreft de andere problemen die worden aangehaald, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat de oom en de neef van uw echtgenote ontvoerd en vermoord werden, respectievelijk in 2004 en in 2007. Hoewel u documenten neerlegt die betrekking hebben op deze incidenten, bewijst u nergens dat deze personen effectief de familieleden van uw echtgenote zijn. De kopie van de FIR, het krantenartikel en de foto die u voorlegt om uw verklaringen over de ontvoering en de dood van de neef van uw echtgenote te ondersteunen, kunnen betrekking hebben op eender welke persoon. De kopie van de FIR over de ontvoering van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en een print van de website van www.thepersecution.org waarop de ontvoering van ene dokter Hamidullah wordt bekendgemaakt, wijzen er geenszins op dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat aangezien u geen enkel bewijs voorlegt van deze familieband. De prints van de foto's waarop de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, te zien zou zijn, vormt geen bewijs van uw

verklaringen aangezien het hier om eender welke persoon kan gaan. Bovendien zijn de FIR's die u voorlegt van beide incidenten slechts onduidelijke kopieën en mag van u verwacht worden dat u uw relaas staft, of daar ernstige pogingen toe onderneemt, met authentieke documenten. Bovendien, zo er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan de familiale band, dan nog moet worden gesteld dat u er, op basis van hun moord, niet in slaagt aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren, temeer daar de personen in kwestie in 2004 en 2007 zouden zijn gedood. Jullie bleven echter nog tot 2011 in Pakistan wonen.

Wat betreft de incidenten waarbij u door drie onbekenden werd geslagen op weg naar de moskee en uw echtgenote door uw buurvrouw hardhandig werd aangepakt met letsels aan haar schouder als gevolg, dient te worden opgemerkt dat dit louter jullie verklaringen blijken te zijn en dat jullie deze niet kunnen staven aan de hand van enig concreet bewijs. Zo vormt het medische document dat uw echtgenote voorlegt op zich geen bewijs voor het incident met uw buurvrouw omdat nergens in het document informatie wordt gegeven over de manier waarop deze verwondingen of medische problemen werden veroorzaakt. Daarnaast zou u naar het politiekantoor zijn gegaan om dit incident te rapporteren, maar legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS p.17). Verder verklaart u dat uw vader in 2011 werd verwond door een onbekende die aanbelde en naar u vroeg omdat u Pakistan had verlaten na de verschillende dreigtelefoons (CGVS p.14). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de dreigtelefoons en –brieven, wordt het ook onaannemelijk bevonden dat onbekenden uw vader opzochten en sloegen omdat zij op zoek waren naar u. Tot slot verklaart u dat burens vuilnis in uw huis gooiden, waardoor jullie het huis moesten dichtmetselen (CGVS p.16). Dit zijn louter verklaringen waarvan u geen enkel concreet bewijs voorlegt. De prints van de foto's van een dichtgemetseld huis vormen geenszins een bewijs van deze pesterijen aangezien nergens uit blijkt dat dit ook effectief uw huis is.

Samenvattend wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw verklaringen over de belangrijkste problemen (de dreigbrieven en –telefoons en de ontvoering van uw zoon) bedrieglijk zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de andere door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd. Dit wordt tevens bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen en bewijzen over deze problemen.

De documenten die werden voorgelegd door u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer zijn een bevestiging van jullie identiteit, die niet betwist wordt. De artikels en foto's die u voorlegt om de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan aan te tonen, hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De FIR, de print van de website www.thepersecution.org over de ontvoering en dood van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en de foto's van dokter Hamidullah vormen geen bewijs voor uw verklaringen, aangezien u nergens aantoont dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat. Hetzelfde geldt voor de foto, het krantenartikel en de FIR van de neef van uw echtgenote. De foto's van een dichtgemetseld huis zijn weinig overtuigend aangezien het hier om eender welk huis kan gaan en u nergens aantoont dat het hier effectief uw huis betreft. Aan de dreigbrief die u voorlegt kan enkel geloof worden gehecht indien die gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De documenten die betrekking hebben op het feit dat jullie tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, tonen slechts aan dat jullie betrokken bij deze gemeenschap, wat niet betwist wordt. Het document waarin bevestigd wordt dat uw echtgenote een afspraak heeft in het ziekenhuis van Bonheiden geeft geen enkele informatie over de manier waarop u uw schouder bezeerde. Uit de x-ray van het been van uw vader kan evenmin worden afgeleid hoe uw vader deze breuk opliep.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.K.K. (...), heeft de Pakistaanse nationaliteit. U behoort tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap. U bent geboren op 8 oktober 1983 in de stad Chenab Nagar in het district Chiniot in de provincie Punjab. U bent ongehuwd. U behaalde een master economie.

U, uw zus T.S. (...)(CGVS xxx; OV xxx) en uw schoonbroer A.M. (...) (CGVS xxx; xxx) beroepen zich volledig op dezelfde problemen. U vindt hieronder het feitenrelaas van uw schoonbroer:

U verklaart dat u problemen ondervond omdat u tot de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap behoorde. Bij de anti-Ahmadiyya rellen in 1974 werd uw ouderlijk huis in brand gestoken. In 2004 werd de neef van uw echtgenote, B.A. (...), ontvoerd in Lahore. Sinds negen jaar is hij spoorloos. In 2005 werd uw vader een eerste keer aangevallen toen hij naar de moskee wilde om te bidden. In 2007 werd de oom van uw echtgenote, een arts die actief was binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, gedood in Karachi. Sinds 2009 ontving u dreigbrieven en –telefoons. Uw echtgenote werd in februari 2009 aangevallen door uw buurvrouw, Hajin, die de zus is van de imam Aslam Kureishi die sterk tegen Ahmadi's gekant is. Hajin en andere burens maakten jullie het leven zuur door vuiligheid in jullie huis te gooien waardoor jullie zich genoodzaakt zagen openingen van het huis dicht te metselen. Op 9 april 2010 werd u door drie onbekende geslagen toen u onderweg was naar de moskee om te bidden omdat u Ahmadi bent. De volgende dag, op 10 april 2010, bracht u uw echtgenote en uw zoon naar uw schoonouders in Rabwah. Op 19 april 2010 werd een poging ondernomen om uw zoon te kidnappen omdat uw schoonbroer A.K.K. (...) (CGVS xxx; OV xxx) ooggetuige was van een gevecht tussen het MSF (Muslim Students Organisation) en het ISO (Imamia Studets Organisation) waarbij een dode was gevallen en omdat men wilde voorkomen dat hij een getuigenis zou afleggen. Uw schoonbroer Kashif kwam net op zijn motorfiets aangereden en zag iemand met uw zoon wegrennen. Hij zorgde ervoor de ontvoerders uw zoon loslieten en wegvluchtten. Twee dagen later ontvingen uw schoonouders een dreigtelefoon. Op de dag van de ontvoering vroeg u uw echtgenote en zoon terug naar Sialkot te verhuizen. Nadat uw echtgenote en uw zoon naar Sialkot terugkeerden, werd uw echtgenote opnieuw door uw buurvrouw Hajan aangevallen, waarbij ze haar schouder opnieuw bezeerde.

U verliet Pakistan op 17 december 2010 samen met uw echtgenote T.S. (...), uw kinderen en uw schoonbroer A.K.K. (...). Jullie arriveerden diezelfde dag in België waar jullie op 20 december 2010 een asielaanvraag indienden.

Na uw vertrek uit Pakistan, op 2 februari 2011, werd uw vader een tweede keer aangevallen toen onbekenden op zoek waren naar u.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u opnieuw vervolgd te worden omdat u Ahmadi bent.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. (...)volgende documenten voor: identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer, een FIR in verband met de moord op uw oom, foto's van uw huis, een dreigbrief, documenten in verband met de dood van de neef van uw echtgenote (foto, FIR, krantenartikel), twee brieven die u en uw echtgenote vanuit België naar Ahmadiyya-gemeenschap in Londen stuurden, twee antwoordbrieven van de Ahmadiyya-gemeenschap in Londen, documenten in verband met incidenten bij moskeeën in Lahore op 28 mei 2010 (foto's, krantenartikels), drie ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap, acht ontvangstbewijzen van schenking aan Ahmadiyya-gemeenschap door schoonbroer, een x-ray van uw vader, een medisch document van uw echtgenote en een bundel artikels over de algemene situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw zus Tasnim Saba en uw schoonbroer Ahmed Mubasher. Gezien de motieven van uw schoonbroer niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2

van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. **We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw schoonbroer:**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er wordt op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft omdat uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Pakistan dermate vaag en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en de – telefoons die u zou gekregen hebben vanaf 2009 tot uw vertrek uit Pakistan op het einde van 2010. U verklaart dat u vanaf in 2009 dreigtelefoons en –brieven kreeg (CGVS p.12). U kunt echter niet aangeven om hoeveel telefoons het ging (CGVS p.12). Wanneer gevraagd wordt of het om één of pakweg honderd telefoons ging, verklaart u dat hier niet kan op antwoorden (CGVS p.12). Verder herinnert u zich niet wanneer precies in 2009 u deze eerste dreigtelefoon kreeg en geeft u aan zich niet te herinneren of u deze eerste dreigtelefoon kreeg vóór of na het incident waarbij uw echtgenote verwond werd door uw buurvrouw (CGVS p.12). U weet evenmin of u eerst een dreigtelefoon, dan wel een dreigbrief, ontving (CGVS p.13). Wanneer u gevraagd wordt naar het aantal dreigbrieven, kunt u hier geen antwoord op geven (CGVS p.13). U kunt zelfs niet bij benadering zeggen om hoeveel dreigbrieven het gaat (CGVS p.13), terwijl uw echtgenote verklaart dat u twee of drie brieven ontving (CGVS T.S. (...) p.6). Indien het slechts om twee à drie dreigbrieven gaat, is het weinig aannemelijk dat u zich dit aantal niet meer herinnert. U verklaart bovendien dat u de dreigbrief die u voorlegt, kreeg van uw huisgenoot (CGVS p.13). U herinnert u zich echter niet meer welke huisgenoot u deze brief overhandigde (CGVS p.13). Bovendien legt u slechts een gescande dreigbrief voor die u via email werd doorgestuurd toen u al in België was (CGVS p.14). Gevraagd of u nog andere dreigbrieven bezit in Pakistan, antwoordt u dat u hiervoor uw moeder zou moeten contacteren om te vragen of ze er nog heeft of niet (CGVS p.14). In deze context dient te worden opgemerkt dat van u mag worden verwacht dat u ernstige inspanningen doet en pogingen onderneemt om uw asielrelaas te staven. Dat u naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigbrieven die u ontving, tevens enkel één gescand exemplaar voorlegt en aangeeft dat u niet weet of uw moeder in Pakistan nog over andere dreigbrieven beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit (CGVS p.14). **Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en dreig-telefoons die u ontving in Pakistan in de periode voor uw vertrek.**

Daarnaast zijn uw verklaringen over de poging tot ontvoering van uw zoon eveneens ongeloofwaardig. U verklaart dat op 19 april 2010 een poging werd ondernomen om uw zoon te ontvoeren om op die manier uw schoonbroer, A.K.K. (...), die getuige was van een gevecht tussen studenten van MSF en ISO waarbij een dode viel, te ontraden een getuigenis af te

leggen (CGVS p.19). Hier kan geen geloof aan worden gehecht vanwege de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u, uw echtgenote en uw schoonbroer A.K.K. (...). Uw schoonbroer verklaart dat iemand van de studentenvereniging ISO werd gedood, maar hij weet niet wie het slachtoffer was (CGVS A.K.K. (...) p.3). Uw schoonbroer kent de naam van de leider van MSF in zijn college, Shahid Harul, maar kan behalve deze naam geen leden noemen van het MSF of het ISO (CGVS A.K.K. (...) pp.3,5). Verder kan uw schoonbroer geen namen noemen van de personen van deze studentenverenigingen die hem bedreigden na het incident (CGVS A.K.K. (...) p.3). Aangezien uw schoonbroer verschillende keren bedreigd werd en uw zoon vanwege deze problemen bijna ontvoerd werd, is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer zo weinig weet over deze organisaties en de betrokken personen. Bovendien verklaart uw schoonbroer dat in de kranten zeker over dit incident werd bericht, waardoor ervan uit kan worden gegaan dat u zich op deze manier kon informeren, maar dat hij na het incident niet veel meer buiten kwam (CGVS A.K.K. (...) p.3). Gezien de ernstige gevolgen van het incident voor uw schoonbroer en voor jullie, is het weinig overtuigend dat jullie niet meer informatie trachtten te weten te komen over de personen die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen en de poging tot ontvoering van uw zoon. Verder kan van u en uw familieleden verwacht worden dat deze zaak jullie blijvende belangstelling trok. Uit jullie verklaringen blijkt dit echter niet zo te zijn. Zo geeft uw schoonbroer aan er geen idee van te hebben hoe vaak zijn vijanden zijn moeder hebben gebeld (CGVS A.K.K. (...) p.4). Gevraagd naar evoluties betreffende zijn problemen na zijn vertrek naar Sialkot, komt uw schoonbroer niet verder dan te stellen dat zijn moeder aldoor dreig telefoons kreeg en uiteindelijk de telefoon niet meer opnam (CGVS A.K.K. (...) p.5). Uw schoonbroer weet echter niet wanneer deze dreig telefoons stopten en verklaart zijn moeder hier niet naar gevraagd te hebben (CGVS A.K.K. (...) p.5). U verklaart eveneens niets te weten over hoe jullie problemen verder evolueerden (CGVS p.21). **Vanwege voorgaande redenen wordt geen geloof gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die uw schoonbroer A.K.K. (...) ondervond nadat hij getuige was geweest van een vechtpartij met dodelijke afloop tussen leden van de studentenverenigingen ISO en MSF. Aangezien de poging om uw zoon te ontvoeren hier rechtstreeks het gevolg van zou zijn geweest, wordt deze gebeurtenis eveneens ongeloofwaardig geacht.**

Wat betreft de andere problemen die worden aangehaald, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat de oom en de neef van uw echtgenote ontvoerd en vermoord werden, respectievelijk in 2004 en in 2007. Hoewel u documenten neerlegt die betrekking hebben op deze incidenten, bewijst u nergens dat deze personen effectief de familieleden van uw echtgenote zijn. De kopie van de FIR, het krantenartikel en de foto die u voorlegt om uw verklaringen over de ontvoering en de dood van de neef van uw echtgenote te ondersteunen, kunnen betrekking hebben op eender welke persoon. De kopie van de FIR over de ontvoering van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en een print van de website van www.thepersecution.org waarop de ontvoering van ene dokter Hamidullah wordt bekendgemaakt, wijzen er geenszins op dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat aangezien u geen enkel bewijs voorlegt van deze familieband. De prints van de foto's waarop de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, te zien zou zijn, vormt geen bewijs van uw verklaringen aangezien het hier om eender welke persoon kan gaan. Bovendien zijn de FIR's die u voorlegt van beide incidenten slechts onduidelijke kopieën en mag van u verwacht worden dat u uw relaas staft, of daar ernstige pogingen toe onderneemt, met authentieke documenten. Bovendien, zo er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan de familiale band, dan nog moet worden gesteld dat u er, op basis van hun moord, niet in slaagt aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren, temeer daar de personen in kwestie in 2004 en 2007 zouden zijn gedood. Jullie bleven echter nog tot 2011 in Pakistan wonen.

Wat betreft de incidenten waarbij u door drie onbekenden werd geslagen op weg naar de moskee en uw echtgenote door uw buurvrouw hardhandig werd aangepakt met letsels aan haar schouder als gevolg, dient te worden opgemerkt dat dit louter jullie verklaringen blijken te zijn en dat jullie deze niet kunnen staven aan de hand van enig concreet bewijs. Zo vormt het medische document dat uw echtgenote voorlegt op zich geen bewijs voor het incident met uw buurvrouw omdat nergens in het document informatie wordt gegeven over de manier waarop deze verwondingen of medische problemen werden veroorzaakt. Daarnaast zou u naar het politiekantoor zijn gegaan om dit incident te rapporteren, maar legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS p.17). Verder verklaart u dat uw vader in 2011 werd verwond door een onbekende die aanbelde en naar u vroeg omdat u Pakistan had verlaten na de verschillende dreig telefoons (CGVS p.14). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de dreig telefoons en -brieven, wordt het ook onaannemelijk bevonden dat onbekenden uw vader opzochten en sloegen omdat zij op zoek waren naar u. Tot slot verklaart u dat burens vuilnis in uw huis gooiden, waardoor jullie het huis moesten dichtmetzelen (CGVS p.16). Dit zijn louter verklaringen waarvan u geen enkel concreet bewijs voorlegt. De prints van de foto's van een

dichtgemetseld huis vormen geenszins een bewijs van deze pesterijen aangezien nergens uit blijkt dat dit ook effectief uw huis is.

Samenvattend wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw verklaringen over de belangrijkste problemen (de dreigbrieven en –telefoons en de ontvoering van uw zoon) bedrieglijk zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de andere door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd. Dit wordt tevens bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen en bewijzen over deze problemen.

De documenten die werden voorgelegd door u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer zijn een bevestiging van jullie identiteit, die niet betwist wordt. De artikels en foto's die u voorlegt om de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan aan te tonen, hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De FIR, de print van de website www.thepersecution.org over de ontvoering en dood van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en de foto's van dokter Hamidullah vormen geen bewijs voor uw verklaringen, aangezien u nergens aantoont dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat. Hetzelfde geldt voor de foto, het krantenartikel en de FIR van de neef van uw echtgenote. De foto's van een dichtgemetseld huis zijn weinig overtuigend aangezien het hier om eender welk huis kan gaan en u nergens aantoont dat het hier effectief uw huis betreft. Aan de dreigbrief die u voorlegt kan enkel geloof worden gehecht indien die gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De documenten die betrekking hebben op het feit dat jullie tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, tonen slechts aan dat jullie betrokken bij deze gemeenschap, wat niet betwist wordt. Het document waarin bevestigd wordt dat uw echtgenote een afspraak heeft in het ziekenhuis van Bonheiden geeft geen enkele informatie over de manier waarop u uw schouder bezeerde. Uit de x-ray van het been van uw vader kan evenmin worden afgeleid hoe uw vader deze breuk opliep.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen blijkens de titel van het verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van subsidiaire bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet opgesomde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet *juncto* het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na citering van de voornoemde bepaling van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat het de wettelijke opdracht is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het statuut te erkennen of te weigeren te erkennen of de subsidiaire bescherming toe kennen of te weigeren toe te kennen. Verzoekers vervolgen dat de commissaris-generaal hierbij gebonden is bij de uitoefening van zijn wettelijke verplichting aan een aantal objectieve verplichtingen, zo onder meer de algemene verplichting van behoorlijk bestuur maar in het bijzonder de verplichting om op een objectieve wijze te oordelen nadat een dossier op een even objectieve wijze werd samengesteld.

Verzoekers stellen dat uit alle stukken van het administratieve dossier duidelijk blijkt dat de Ahmadi gemeenschap in Pakistan als vogelvrij kan worden beschouwd, waarna zij informatie uit het rapport Subject Related Briefing (hierna: SRB) Pakistan "Ahmadiyya Muslim Community" dat door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, weergegeven. Verzoekers stellen dat de Ahmadi gemeenschap in 2011 en 2012 gespaard bleef van dergelijke aanslagen (aanslag op moskee met groot aantal doden en gewonden en opeenvolgende aanslag op een hospitaal waar de slachtoffers van de aanslag werden verzorgd) maar dat andersoortig geweld aanhield. Zij vervolgen dat ook in het jaarrapport van 2012 de 'Persecution of Ahmadiyya Muslim Community' een toename van geweld tegen Ahmadi rapporteert, dat er ook aanwijzingen zijn dat politieagenten betrokken zijn bij gewelddaden tegen Ahmadi's, dat zelfs in Rabwah de bescherming van de Ahmadi gemeenschap door de politie ontoereikend is, dat voor het overige Ahmadi's eveneens gediscrimineerd worden in het maatschappelijk en openbaar leven. Verzoekers poneren dat de commissaris-generaal wel degelijk op de hoogte is van de problematiek van de Ahmadi gemeenschap en hoe wijd verbreid de discriminatie en vervolging van deze gemeenschap is in de Pakistaanse gemeenschap, dat het rapport in dezelfde zin aangaande het asielbeleid van andere Europese landen vaststelt dat er geen uniform beleid is ten aanzien van de Ahmadi uit Pakistan en de Europese lidstaten iedere asielaanvraag individueel beoordelen, dat evenwel aangaande het beleid in het Verenigd Koninkrijk blijkt dat Rabwah zelfs niet als veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd en de Pakistaanse autoriteiten niet altijd in staat worden geacht om Ahmadi te beschermen in geval van vervolging door derden, dat in dezelfde zin wordt aangegeven dat Noorwegen en Nederland eveneens van oordeel zijn dat de Pakistaanse autoriteiten niet in staat zijn om de Ahmadi adequaat te beschermen en dat Rabwah geen veilig vestigingsalternatief is, dat internationale instellingen als UNHCR, Amnesty International en Human Rights Watch in ieder geval ook hun ernstige bezorgdheid uitdrukken.

Betreffende de motivering van de verwerende partij dat de verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die rechtstreeks aanleiding zouden gevormd hebben tot hun vertrek weinig overtuigend zouden zijn, stellen verzoekers dat de verwerende partij verwijst naar zogenaamde tegenstrijdigheden, vaagheden maar dat deze zich louter beperken tot wanneer er wordt ondervraagd in de diepte over het aantal dreigbrieven en of telefoons die zij zouden hebben gekregen in Pakistan. Verzoekers wijzen er op dat in dezelfde zin geen geloof wordt gehecht aan de poging tot ontvoering van de zoon van de eerste en tweede verzoekende partij noch aangaande de vechtpartij met dodelijke afloop waarbij de derde verzoekende partij getuige was. Verzoekers geven aan dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van de toestand in Pakistan en ook perfect weet dat het vluchtverhaal precies kadert binnen de andere problemen zoals deze worden geschetst in de eigen SRB, dat het niet hoort tot het takenpakket van de commissaris-generaal spijkers op laag water te zoeken en lapidair op te merken dat bepaalde foto's geen bewijs leveren dat een woning toebehoort aan een bepaalde persoon wanneer zij weten dat die personen in hun land van herkomst blootstaan aan net dat type van bedreigingen zoals zij deze hebben aangehaald, dat hun huis wordt gebruikt als vuilnisbelt voor de andere geloofsgemeenschappen en dat zij blootstaan aan vervolging, ontvoering zelfs opgeroepen wordt via fatwa's om hen te vermoorden wat dan vervolgens, wanneer er wordt op ingegaan door extremisten, niet eens wordt gesanctioneerd door de overheid. Verzoekers menen dan ook dat het negeren van de commissaris-generaal van het kaderen van hun vluchtrelaas binnen het kader van de eigen stukken die aan het administratief dossier gevoegd worden, een schending uitmaakt van zijn wettelijke opdracht en maakt dat de bestreden beslissingen aangetast wordt door een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/3 minstens van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. In een eerste onderdeel gaan verzoekers in op de vermeende schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en stellen dat zij in hun vluchtrelaas aangeven dat zij in Pakistan daadwerkelijk blootstaan aan daden van persoonlijke vervolging minstens dat zij blootstaan aan een brede waaier van discriminaties en daden van vervolging door niet alleen extremisten maar ook gewone burgers hetgeen niet wordt gesanctioneerd door de overheid. Dat krachtens de rapporten welke worden voorgelegd door de verwerende partij wordt aangetoond dat in Pakistan in het algemeen Ahmadi's blootstaan aan vervolging wat niet wordt gesanctioneerd door de overheid en dat aanleiding geeft tot algemene vervolging van Ahmadi's in gans Pakistan, dat de overheid inderdaad ruim in gebreke blijft om de Ahmadi gemeenschap te behoeden voor inbreuken op hun rechten en vrijheden, dat eveneens vaststaat aan de hand van die stukken dat zij zich niet kunnen wenden tot hun eigen overheid voor bescherming. Na citering van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1.A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), menen verzoekers dat in de bestreden beslissing de verwerende partij nogal nonchalant een beslissing neemt door te stellen dat weliswaar alles kadert binnen de algemeen gekende situatie van de Ahmadi in Pakistan maar dat zij zouden nalaten concreet aan te duiden hoe deze toestand ook op hen van toepassing zou zijn, dat deze wijze van handelen een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij menen dat hun verklaringen consistent zijn, onderschreven worden door de vaststellingen van het eigen rapport van de verwerende partij, bovendien geschraagd worden door internationale humanitaire organisaties alsook onderschreven door de vaststellingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten en volgens het eigen rapport eveneens door de overheden van het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Noorwegen, dat het dan ook indruist tegen de taak opgelegd in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om alle verklaringen afgelegd door verzoekers af te wijzen als zijnde weinig geloofwaardig indien deze volledig kaderen binnen alle stukken, rapporten en het eigen administratieve dossier.

3.2.2. In een tweede onderdeel behandelen verzoekers de vermeende schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij merken op dat minstens, indien de Raad zou aannemen dat zij niet bewijzen dat zij individueel blootstaan aan daden van vervolging of minstens een binnenlands vluchtalternatief zouden hebben, zij laten gelden dat zij onbetwistbaar en onbetwist Ahmadi's zijn, afkomstig uit Chenab Nagar, een stad waarvan wordt aangegeven dat zelfs in de briefing van de diensten van de commissaris-generaal deze stad geen vluchtalternatief biedt, dit ook wordt aangegeven binnen het kader van het asielbeleid van de Europese landen waaronder zowel het Verenigd Koninkrijk als Duitsland, Noorwegen en Nederland, deze stad niet als een vestigingsalternatief beschouwen, dat dan ook meteen vaststaat dat zij geen vluchtalternatief hebben. Verzoekers wijzen er op dat de commissaris-generaal er zich *in fine* van zijn beslissing toe beperkt aan te geven dat er weliswaar in Pakistan dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen maar dat het zou gaan om een uiterst lokaal conflict dat zich afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan maar dat zij niets dienen te vrezen daar waar zij niet uit die streek afkomstig zouden zijn. Verzoekers menen dat deze redenering nergens op slaat daar waar uit de SRB duidelijk blijkt dat de problematiek van de Ahmadi's zich niet beperkt tot het Noordwesten van Pakistan wel integendeel zich uitstrekt over het ganse land, dat de commissaris-generaal diende na te gaan in welke mate zij ter plaatse in Pakistan nog een eigen leven kunnen opbouwen zodat op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zij in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat eveneens aan de hand van de stukken wordt aangetoond dat extremistische groeperingen in het ganse land nog steeds de vrije hand hebben, dat meteen vaststaat dat hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd in Pakistan in welke streek dan ook zodat minstens om deze redenen de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd.

3.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, *juncto* artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. In een eerste onderdeel gaan verzoekers in op de vermeende schending van de draagkrachtige motivering. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, stellen zij dat de motivering van de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de bijzondere vaststelling dat wat zij ook mogen beweren in weerwil van het feit dat hun verhaal volledig klopt binnen de SRB en de algemeen gekende situatie ter plaatse, er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen en dat hun stukken foto's, krantenartikelen en het FIR van de neef van de tweede verzoekende partij maar gewoon van tafel moeten worden geveegd als zijnde ongeloofwaardig, dat deze motivering dan ook volstrekt

indruist tegen de inhoud van het ganse dossier en tegen de inhoud van hun verklaringen zodat de motivering noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging zich opdringt.

3.3.2. In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat de beslissingen gemotiveerd zijn in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid. Zij menen dat de motivering niet correct is, dat de administratieve prefect op de hoogte is van de toestand in Pakistan zoals deze heden bestaat en zoals deze blijkt uit de door de verwerende partij gevoegde stukken waaraan volstrekt voorbijgegaan wordt zonder minste motivering. Zij menen dat de toestand ruim gedocumenteerd is en zorgwekkend is en zij als Ahmadi ten allen tijde het risico lopen bloot te staan aan vervolging zowel door hun overheid als door sekteaire groeperingen maar gewoon door burens en hun omgeving omdat deze weten dat de Ahmadi gemeenschap op geen enkele bescherming kan rekenen van de reguliere overheid in Pakistan. Zij menen dat de redenering dat de verwerende partij weliswaar geloof hecht aan verzoekers verklaringen dat zij deel uitmaken van de Ahmadi gemeenschap maar niet kunnen aantonen dat zij het slachtoffer zouden zijn van individuele daden van vervolging er op neerkomt dat zij stelt dat Ahmadi's weliswaar het slachtoffer zijn van vervolging maar dat zij niet meer dan een ander in Pakistan daaraan blootstaan zodat zij niet zouden kunnen bogen op bescherming van hun overheid. Zij zijn dan ook van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de verwerende partij op een normaal en redelijke wijze is gekomen tot de bestreden beslissingen, daar waar zij zelfs alle middelen en stukken aan het dossier heeft gevoegd om te komen tot de beslissingen *à contrario*. Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij met de opdracht voorzien in artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geconfronteerd met de rapporten en de algemeen gekende informatie, deze blijkbaar gewoon naast zich neerlegt met de eenvoudige en lapidaire opmerking dat wat zij ook mogen vertellen er geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen waardoor de beslissingen aangetast zijn door onzorgvuldigheid minstens kennelijke onredelijkheid. Zij verklaren dat zij, normaal voorzichtige en redelijke personen gesteld in hun situatie niet kunnen aannemen dat de verwerende partij een dergelijke beslissing neemt wat getuigt van kennelijke onredelijkheid, dat hun verklaringen zeer uitgebreid zijn, consequent en niet aangetast door de minste tegenstrijdigheid, dat minstens op deze grond de beslissingen van de commissaris-generaal als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissingen moeten worden vernietigd, dat hen dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd. Verzoekers menen dat zelfs indien zij niet daadwerkelijk individuele vervolging binnen het kader van het vluchtelingenverdrag zouden kunnen aantonen het dwingend is hen de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat inderdaad de verwerende partij in de bestreden beslissingen aangeeft dat de gebeurtenissen zoals verzoekers ze aangeven in hun vluchtrelaas zich dagdagelijks voordoen en plaatsvinden zodat er wel degelijk in de aangegeven periode zich ernstige feiten van vervolging hebben voorgedaan die aanleiding kunnen geven tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling minstens van de subsidiaire bescherming.

3.4. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers in hoofddorde de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen, opnieuw recht doende hen te erkennen in hun hoedanigheid van vluchteling minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers het 'Rapport 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten'.

3.5. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 10 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Pakistan – Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie' van 25 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting leggen verzoekers documenten voor van de ambassade, zijnde 2 formulieren om een identiteitskaart en paspoort te bekomen, een verslag van de politie dat iemand op hun grond werd vermoord en medische verslagen. Verzoekers verklaren hieromtrent dat om documenten te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten, in België, zij gedwongen worden te verklaren dat zij geen moslim zijn, doch dat zij wel degelijk moslims zijn en het recht hebben te leven volgens de islam, dat de staat niet bevoegd is om te beslissen wie moslim is en wie niet. Betreffende het politieverslag verklaren zij dat dit verslag dateert van 21 oktober 2013 en dat bepaalde mensen problemen hadden met een persoon die werkte op hun landbouwgrond ten gevolge van hun zaak en dat deze persoon vermoord werd. Het medische rapport van de dokter dient aan te tonen dat de tweede verzoekende partij gemarteld werd. De operatie dateert volgens hun verklaringen van na hun laatste interview.

De verwerende partij repliceert dat de documenten van de ambassade geen afbreuk doen aan de vaststellingen omtrent hun asielmotieven, dat de preciaire situatie van Ahmadi in Pakistan niet wordt betwist, dat hoewel er discriminatoire maatregelen zijn, het feit Ahmadi te zijn op zich niet voldoende is en dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, dat er geen geloof werd gehecht aan hun problemen omwille van hun geloof. Betreffende het politieverlag stelt de verwerende partij dat het geen origineel stuk is, dat niet vergezeld is van een vertaling en dat de beweringen niet ondersteund zijn door geloofwaardige verklaringen, alsook wijst zij op mogelijke corruptie bij Pakistaanse stukken. Met betrekking tot de voorgelegde medische stukken, merkt de verwerende partij op dat er geen causaal verband kan vastgesteld worden tussen de opgelopen verwondingen en de omstandigheden waarin deze zouden zijn opgelopen.

3.6. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In zoverre verzoekers poneren dat hoewel de administratieve prefect op de hoogte is van de toestand in Pakistan zoals deze heden bestaat en zoals deze blijkt uit de door de verwerende partij gevoegde stukken, hieraan volstrekt wordt voorbijgegaan zonder minste motivering, wijst de Raad er op dat de kritiek van verzoekers feitelijke grondslag mist, nu uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde en dit als volgt: *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."* Uit de overige kritiek in hun verzoekschrift, blijkt duidelijk dat verzoekers deze motieven kennen.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers ook de overige motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekers maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen, zoals ook blijkt uit de toelichting bij hun middel, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.9. Wat het feit betreft dat verzoekers behoren tot de Ahmadi-geloofsgemeenschap in Pakistan, neemt de verwerende partij, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissingen het volgende uitgangspunt in : *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Verzoekers verwijzen naar de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de Ahmadi gemeenschap in Pakistan als vogelvrij kan worden beschouwd, dat er in een rapport van 2012 een toename van het geweld tegen Ahmadi wordt gerapporteerd, dat ook politieagenten betrokken zijn bij de gewelddaden tegen Ahmadi's, dat zelfs in Rabwah de bescherming door de politie ontoereikend is, dat Ahmadi's eveneens gediscrimineerd worden in het maatschappelijk en openbaar leven, dat uit het beleid in het Verenigd Koninkrijk blijkt dat Rabwah niet als veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd en dat de Pakistaanse autoriteiten niet altijd in staat worden geacht om Ahmadi te beschermen in geval van vervolging door derden, dat dit eveneens het oordeel is in Noorwegen en Nederland en dat ook internationale instellingen hun ernstige bezorgdheid uitdrukken. Verder menen zij dat ze in Pakistan daadwerkelijk bloot staan aan een brede waaier van discriminaties en daden van vervolging door niet alleen extremisten maar ook door gewone burgers hetgeen niet wordt gesanctioneerd door de overheid, dat dit ook blijkt uit de rapporten toegevoegd door de verwerende

partij aan het administratief dossier en dat dit aanleiding geeft tot algemene vervolging van Ahmadi in gans Pakistan en dat Ahmadi zich niet kunnen wenden tot hun eigen overheid voor bescherming. Verzoekers herhalen dat de toestand ruim gedocumenteerd is en zorgwekkend is en zij als Ahmadi ten allen tijde het risico lopen bloot te staan aan vervolging zowel door hun overheid als door sekteaire groeperingen maar gewoon ook door burens en hun omgeving omdat deze weten dat ze Ahmadi op geen enkele bescherming kunnen rekenen van de reguliere overheid in Pakistan. Ten slotte wijzen verzoekers er nog op dat, zelfs indien zij niet daadwerkelijk individuele vervolging binnen het kader van het vluchtelingenverdrag zouden kunnen aantonen, het dwingend is hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, dat de verwerende partij inderdaad aangeeft dat de gebeurtenissen zoals zij ze aangeven in hun vluchtrelaas zich dagdagelijks voordoen en plaatsvinden zodat er wel degelijk in de aangegeven periode zich ernstige feiten hebben voorgedaan van vervolging.

De Raad ontkent niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekers bijgebrachte informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 geeft geen blijk van het tegendeel. In het voormelde arrest gaf het Hof van Justitie van de Europese Unie een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook de informatie waarnaar verzoekers verwijzen doet geen afbreuk aan dit uitgangspunt. Het komt derhalve aan verzoekers toe om hun individuele asielrelaas geloofwaardig te maken.

De loutere vaststelling door verzoekers dat hun asielrelaas kadert binnen de problemen zoals geschetst binnen de door de verwerende partij bijgebrachte informatie, dat hun verhaal volledig klopt binnen de informatie toegevoegd door de verwerende partij en de algemeen gekende situatie ter plaatse en dat hun verklaringen consistent zijn en onderschreven worden door de vaststellingen van het eigen rapport van de verwerende partij alsook door de vaststellingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten en volgens het rapport eveneens door de overheden van het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Noorwegen, is dan ook, gelet op voorgaande, niet dienstig. Immers, zoals reeds eerder gesteld, is de verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan niet afdoende om aan te nemen dat verzoekers er persoonlijk werden vervolgd of er een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Verzoekers doen dan ook geen afbreuk aan de motieven desbetreffend.

In de mate verzoekers stellen dat het sektarisch geweld tegen Ahmadi niet wordt vervolgd door de Pakistaanse overheid leest de Raad inderdaad in informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat islamitische groeperingen ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes voeren tegen de Ahmadi en de Pakistaanse autoriteiten er niet in slagen om het door deze bewegingen gepleegde geweld in te dijken en intimidatiepraktijken oogluikend toelaten. Deze vaststelling wijzigt echter niets aan het besluit dat er geen sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi (*“Persecution of ahmadiyya muslim community” maakt gewag van 54 omwille van hun religie vermoorde ahmadi in de periode 1947-1984. Voor de periode 1984-2012 maakt de organisatie melding van 225 religieuze moorden op ahmadi. Vooral in 1974 en 2010 liep het dodental op. (...)*”, SRB, p. 9 e.v.) en het feit dat het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is, zoals blijkt uit wat volgt.

De door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegd rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten alsook de door hen voorgelegde papieren van de ambassade, bevestigen bovenstaande vaststellingen, maar tonen geenszins de individuele vrees van verzoekers aan.

3.10. Waar verzoekers menen dat de verwerende partij, geconfronteerd met de rapporten en de algemeen gekende informatie, deze gewoon naast zich neerlegt met de eenvoudige en lapidaire opmerking dat wat zij ook mogen vertellen er geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen, kunnen zij niet gevolgd worden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat legt de commissaris-generaal de informatie niet gewoon naast zich neer maar stelt dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoekers hun vrees voor vervolging *in concreto* dienen aan te tonen, noodzakelijk is. De verwerende partij gaat vervolgens niet over tot de ‘eenvoudige en lapidaire opmerking dat wat zij ook mogen vertellen er geen geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen’, zoals verzoekers verkeerdelijk beweren, maar motiveert aangaande de concreet aangevoerde vrees voor vervolging of het reële risico op het lopen van ernstige schade als volgt:

“Er wordt op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft omdat uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote over de vervolgingsfeiten die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Pakistan dermate vaag en tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en de – telefoons die u zou gekregen hebben vanaf 2009 tot uw vertrek uit Pakistan op het einde van 2010. U verklaart dat u vanaf in 2009 dreigtelefoons en –brieven kreeg (CGVS p.12). U kunt echter niet aangeven om hoeveel telefoons het ging (CGVS p.12). Wanneer gevraagd wordt of het om één of pakweg honderd telefoons ging, verklaart u dat hier niet kan op antwoorden (CGVS p.12). Verder herinnert u zich niet wanneer precies in 2009 u deze eerste dreigtelefoon kreeg en geeft u aan zich niet te herinneren of u deze eerste dreigtelefoon kreeg vóór of na het incident waarbij uw echtgenote verwond werd door uw buurvrouw (CGVS p.12). U weet evenmin of u eerst een dreigtelefoon, dan wel een dreigbrief, ontving (CGVS p.13). Wanneer u gevraagd wordt naar het aantal dreigbrieven, kunt u hier geen antwoord op geven (CGVS p.13). U kunt zelfs niet bij benadering zeggen om hoeveel dreigbrieven het gaat (CGVS p.13), terwijl uw echtgenote verklaart dat u twee of drie brieven ontving (CGVS T.S. (...) p.6). Indien het slechts om twee à drie dreigbrieven gaat, is het weinig aannemelijk dat u zich dit aantal niet meer herinnert. U verklaart bovendien dat u de dreigbrief die u voorlegt, kreeg van uw huisgenoot (CGVS p.13). U herinnert u zich echter niet meer welke huisgenoot u deze brief overhandigde (CGVS p.13). Bovendien legt u slechts een gescande dreigbrief voor die u via email werd doorgestuurd toen u al in België was (CGVS p.14). Gevraagd of u nog andere dreigbrieven bezit in Pakistan, antwoordt u dat u hiervoor uw moeder zou moeten contacteren om te vragen of ze er nog heeft of niet (CGVS p.14). In deze context dient te worden opgemerkt dat van u mag worden verwacht dat u ernstige inspanningen doet en pogingen onderneemt om uw asielrelaas te staven. Dat u naast uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigbrieven die u ontving, tevens enkel één gescand exemplaar voorlegt en aangeeft dat u niet weet of uw moeder in Pakistan nog over andere dreigbrieven beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit (CGVS p.14). ***Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de dreigbrieven en dreig-telefoons die u ontving in Pakistan in de periode voor uw vertrek.***

Daarnaast zijn uw verklaringen over de poging tot ontvoering van uw zoon eveneens ongeloofwaardig. U verklaart dat op 19 april 2010 een poging werd ondernomen om uw zoon te ontvoeren om op die manier uw schoonbroer, A.K.K. (...), die getuige was van een gevecht tussen studenten van MSF en ISO waarbij een dode viel, te ontraden een getuigenis af te

leggen (CGVS p.19). Hier kan geen geloof aan worden gehecht vanwege de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u, uw echtgenote en uw schoonbroer A.K.K. (...). Uw schoonbroer verklaart dat iemand van de studentenvereniging ISO werd gedood, maar hij weet niet wie het slachtoffer was (CGVS A.K.K. (...) p.3). Uw schoonbroer kent de naam van de leider van MSF in zijn college, Shahid Harul, maar kan behalve deze naam geen leden noemen van het MSF of het ISO (CGVS A.K.K. (...) pp.3,5). Verder kan uw schoonbroer geen namen noemen van de personen van deze studentenverenigingen die hem bedreigden na het incident (CGVS A.K.K. (...) p.3). Aangezien uw schoonbroer verschillende keren bedreigd werd en uw zoon vanwege deze problemen bijna ontvoerd werd, is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer zo weinig weet over deze organisaties en de betrokken personen. Bovendien verklaart uw schoonbroer dat in de kranten zeker over dit incident werd bericht, waardoor ervan uit kan worden gegaan dat u zich op deze manier kon informeren, maar dat hij na het incident niet veel meer buiten kwam (CGVS A.K.K. (...) p.3). Gezien de ernstige gevolgen van het incident voor uw schoonbroer en voor jullie, is het weinig overtuigend dat jullie niet meer informatie trachtten te weten te komen over de personen die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen en de poging tot ontvoering van uw zoon. Verder kan van u en uw familieleden verwacht worden dat deze zaak jullie blijvende belangstelling trok. Uit jullie verklaringen blijkt dit echter niet zo te zijn. Zo geeft uw schoonbroer aan er geen idee van te hebben hoe vaak zijn vijanden zijn moeder hebben gebeld (CGVS A.K.K. (...) p.4). Gevraagd naar evoluties betreffende zijn problemen na zijn vertrek naar Sialkot, komt uw schoonbroer niet verder dan te stellen dat zijn moeder aldoor dreig telefoons kreeg en uiteindelijk de telefoon niet meer opnam (CGVS A.K.K. (...) p.5). Uw schoonbroer weet echter niet wanneer deze dreig telefoons stopten en verklaart zijn moeder hier niet naar gevraagd te hebben (CGVS A.K.K. (...) p.5). U verklaart eveneens niets te weten over hoe jullie problemen verder evolueerden (CGVS p.21). **Vanwege voorgaande redenen wordt geen geloof gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die uw schoonbroer A.K.K. (...) ondervond nadat hij getuige was geweest van een vechtpartij met dodelijke afloop tussen leden van de studentenverenigingen ISO en MSF. Aangezien de poging om uw zoon te ontvoeren hier rechtstreeks het gevolg van zou zijn geweest, wordt deze gebeurtenis eveneens ongeloofwaardig geacht.**

Wat betreft de andere problemen die worden aangehaald, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. U verklaart dat de oom en de neef van uw echtgenote ontvoerd en vermoord werden, respectievelijk in 2004 en in 2007. Hoewel u documenten neerlegt die betrekking hebben op deze incidenten, bewijst u nergens dat deze personen effectief de familieleden van uw echtgenote zijn. De kopie van de FIR, het krantenartikel en de foto die u voorlegt om uw verklaringen over de ontvoering en de dood van de neef van uw echtgenote te ondersteunen, kunnen betrekking hebben op eender welke persoon. De kopie van de FIR over de ontvoering van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en een print van de website van www.thepersecution.org waarop de ontvoering van ene dokter Hamidullah wordt bekendgemaakt, wijzen er geenszins op dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat aangezien u geen enkel bewijs voorlegt van deze familieband. De prints van de foto's waarop de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, te zien zou zijn, vormt geen bewijs van uw verklaringen aangezien het hier om eender welke persoon kan gaan. Bovendien zijn de FIR's die u voorlegt van beide incidenten slechts onduidelijke kopieën en mag van u verwacht worden dat u uw relaas staft, of daar ernstige pogingen toe onderneemt, met authentieke documenten. Bovendien, zo er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan de familiale band, dan nog moet worden gesteld dat u er, op basis van hun moord, niet in slaagt aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren, temeer daar de personen in kwestie in 2004 en 2007 zouden zijn gedood. Jullie bleven echter nog tot 2011 in Pakistan wonen.

Wat betreft de incidenten waarbij u door drie onbekenden werd geslagen op weg naar de moskee en uw echtgenote door uw buurvrouw hardhandig werd aangepakt met letsels aan haar schouder als gevolg, dient te worden opgemerkt dat dit louter jullie verklaringen blijken te zijn en dat jullie deze niet kunnen staven aan de hand van enig concreet bewijs. Zo vormt het medische document dat uw echtgenote voorlegt op zich geen bewijs voor het incident met uw buurvrouw omdat nergens in het document informatie wordt gegeven over de manier waarop deze verwondingen of medische problemen werden veroorzaakt. Daarnaast zou u naar het politiekantoor zijn gegaan om dit incident te rapporteren, maar legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS p.17). Verder verklaart u dat uw vader in 2011 werd verwond door een onbekende die aanbelde en naar u vroeg omdat u Pakistan had verlaten na de verschillende dreig telefoons (CGVS p.14). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de dreig telefoons en -brieven, wordt het ook onaannemelijk bevonden dat onbekenden uw vader opzochten en sloegen omdat zij op zoek waren naar u. Tot slot verklaart u dat burens vuilnis in uw huis gooiden, waardoor jullie het huis moesten dichtmetzelen (CGVS p.16). Dit zijn louter verklaringen waarvan u geen enkel concreet bewijs voorlegt. De prints van de foto's van een

dichtgemetseld huis vormen geenszins een bewijs van deze pesterijen aangezien nergens uit blijkt dat dit ook effectief uw huis is.

Samenvattend wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omdat uw verklaringen over de belangrijkste problemen (de dreigbrieven en –telefoons en de ontvoering van uw zoon) bedrieglijk zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de andere door u aangehaalde problemen wordt ondermijnd. Dit wordt tevens bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen en bewijzen over deze problemen.

De documenten die werden voorgelegd door u, uw echtgenote T.S. (...) en uw schoonbroer A.K.K. kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw schoonbroer zijn een bevestiging van jullie identiteit, die niet betwist wordt. De artikels en foto's die u voorlegt om de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan aan te tonen, hebben geen betrekking op uw individuele situatie. De FIR, de print van de website www.thepersecution.org over de ontvoering en dood van de oom van uw echtgenote, dokter Hamidullah, en de foto's van dokter Hamidullah vormen geen bewijs voor uw verklaringen, aangezien u nergens aantoont dat het hier effectief om de oom van uw echtgenote gaat. Hetzelfde geldt voor de foto, het krantenartikel en de FIR van de neef van uw echtgenote. De foto's van een dichtgemetseld huis zijn weinig overtuigend aangezien het hier om eender welk huis kan gaan en u nergens aantoont dat het hier effectief uw huis betreft. Aan de dreigbrief die u voorlegt kan enkel geloof worden gehecht indien die gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De documenten die betrekking hebben op het feit dat jullie tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, tonen slechts aan dat jullie betrokken bij deze gemeenschap, wat niet betwist wordt. Het document waarin bevestigd wordt dat uw echtgenote een afspraak heeft in het ziekenhuis van Bonheiden geeft geen enkele informatie over de manier waarop u uw schouder bezeerde. Uit de x-ray van het been van uw vader kan evenmin worden afgeleid hoe uw vader deze breuk opliep.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande motieven van de bestreden beslissing, kunnen verzoekers dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich in feite beperkt tot de bijzondere vaststelling dat wat zij ook mogen beweren in weerwil van het feit dat hun verhaal volledig klopt binnen de SRB en de algemeen gekende situatie, er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen.

3.11. Wat de beoordeling van hun asielrelaas door de verwerende partij betreft, stellen verzoekers dat waar de verwerende partij verwijst naar zogenaamde tegenstrijdigheden en vaagheden, deze zich louter beperken tot wanneer er wordt ondervraagd in de diepte over het aantal dreigbrieven en of telefoons die zij zouden hebben gekregen in Pakistan en dat in dezelfde zin geen geloof wordt gehecht aan de poging tot ontvoering van de zoon van de eerste en tweede verzoekende partij en aan de vechtpartij met dodelijke afloop waarbij de derde verzoekende partij getuige was. De Raad stelt vast dat verzoekers met voorgaande kritiek geenszins de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de dreigbrieven en –telefoons en met betrekking tot de ontvoering en de vechtpartij weerleggen. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Gelet op het feit dat het ontvangen van dreigbrieven en –telefoons en de poging tot ontvoering en de vechtpartij waarvan de derde verzoekende partij ooggetuige was mede de directe aanleiding was voor hun vlucht uit Pakistan, kon van verzoekers redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht, waar zij echter, zo wordt vastgesteld, in gebreke blijven.

In zoverre verzoekers stellen dat het niet behoort tot het takenpakket van de commissaris-generaal om spijkers op laag water te zoeken en lapidair op te merken dat bepaalde foto's geen bewijs leveren dat een woning toebehoort aan een bepaalde persoon wanneer zij weten dat die personen in hun land van herkomst blootstaan aan net dat type van bedreigingen zoals zij deze hebben aangehaald, dat hun huis wordt gebruikt als vuilnisbelt voor de andere geloofsgemeenschappen en dat zij blootstaan aan vervolging, ontvoering en zelfs opgeroepen wordt via fatwa's om hen te vermoorden wat dan vervolgens, wanneer er wordt op ingegaan door extremisten, niet eens wordt gesanctioneerd door de overheid en dat het negeren door de verwerende partij van het kaderen van hun vluchtrelaas binnen het kader van de eigen stukken die aan het administratief dossier gevoegd werden, een schending uitmaakt van haar wettelijke opdracht, slagen zij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen

in concreto te weerleggen. De Raad herhaalt nogmaals dat de verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan niet afdoende is om aan te nemen dat verzoekers er persoonlijk werden vervolgd of er een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer.

Waar verzoekers nog aanhalen dat de motivering van de bestreden beslissingen zich beperkt tot (de bijzondere vaststelling dat wat zij ook mogen beweren in weerwil van het feit dat hun verhaal volledig klopt binnen de SRB en de algemeen gekende situatie, er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen) en dat hun stukken – foto's, krantenartikels en het FIR – van de neef van de tweede verzoekende partij maar gewoon van tafel moeten worden geveegd als zijnde ongeloofwaardig, gaan verzoekers voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de lezing van de bestreden beslissingen duidelijk dat de stukken en de verklaringen betreffende de neef van de tweede verzoekende partij niet zomaar van tafel worden geveegd als zijnde ongeloofwaardig, maar dat dienomtrent terecht werd gemotiveerd *“U verklaart dat de oom en de neef van uw echtgenote ontvoerd en vermoord werden, respectievelijk in 2004 en in 2007. Hoewel u documenten neerlegt die betrekking hebben op deze incidenten, bewijst u nergens dat deze personen effectief de familieleden van uw echtgenote zijn. De kopie van de FIR, het krantenartikel en de foto die u voorlegt om uw verklaringen over de ontvoering en de dood van de neef van uw echtgenote te ondersteunen, kunnen betrekking hebben op eender welke persoon.(...). Bovendien zijn de FIR's die u voorlegt van beide incidenten slechts onduidelijke kopieën en mag van u verwacht worden dat u uw relaas staft, of daar ernstige pogingen toe onderneemt, met authentieke documenten. Bovendien, zo er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan de familiale band, dan nog moet worden gesteld dat u er, op basis van hun moord, niet in slaagt aannemelijk te maken dat jullie persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren, temeer daar de personen in kwestie in 2004 en 2007 zouden zijn gedood. Jullie bleven echter nog tot 2011 in Pakistan wonen.”* Verzoekers slagen er niet in voorgaande pertinente motieven met betrekking tot de verklaringen en de neergelegde stukken van verzoekers, *in concreto* te weerleggen.

Met de loutere stelling dat hun verklaringen zeer uitgebreid zijn, consequent en niet aangetast door de minste tegenstrijdigheid, weerleggen, noch ontkrachten zij de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissingen.

De motieven van de bestreden beslissingen worden door verzoekers aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen poging ondernemen om de overige argumentatie in de bestreden beslissingen te weerleggen. De verzoekende partij betwist de motieven die betrekking op de verklaringen aangaande de moord van de oom van de tweede verzoekende partij, op het incident waarbij de eerste verzoekende partij beweerdelijk werd geslagen en de tweede verzoekende partij beweerdelijk hardhandig werd aangepakt door de buurvrouw en de gebeurtenissen die de vader van de eerste verzoekende partij zou beleefd hebben, niet. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en het ontbreken van enige argumentatie omtrent de overige motieven van de bestreden beslissingen in het verzoekschrift van verzoekers, blijft de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande overeind en neemt de Raad deze over.

Verzoekers betwisten de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.12. Betreffende verzoekers' verklaringen ter terechtzitting dat iemand die op hun landbouwgrond werkte, vermoord werd omwille van hun zaak, wijst de Raad er op dat zij zich beperken tot een loutere bewering. Betreffende het door verzoekers neergelegde stuk ter terechtzitting dat een politieverlag betreft van de moord op een persoon die op hun landbouwgrond werkte, stelt de Raad vast dat het document een niet-vertaalde kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien betreft een niet-vertaald document, zodat het ook conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen.

In zoverre verzoekers medische stukken voorleggen ter terechtzitting die betrekking hebben op de schouderoperatie van de tweede verzoekende partij, wijst de Raad er op dat de medische documenten

allerminst een direct verband aantonen tussen de medische toestand van de tweede verzoekende partij en de door haar aangehaalde feiten in het kader van haar asielrelaas.

3.13. Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers. Zij hebben dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad is van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat dit conflict verzoekers' terugkeer naar Pakistan niet in de weg staat aangezien zij niet uit deze regio komen.

3.16. Verzoekers stellen dat zij onbetwist Ahmadi zijn en afkomstig zijn uit Chenab Nagar, een stad waarvan wordt aangegeven, ook in de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal, dat deze stad geen vluchtalternatief biedt, dat dit ook wordt aangegeven binnen het kader van het asielbeleid van het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Noorwegen en Nederland, dat dan ook meteen vaststaat dat zij geen vluchtalternatief hebben.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers allemaal verklaarden voor hun vlucht in Sialkot te wonen (gehoorverslag CGVS eerste verzoekende partij, p. 4; gehoorverslag tweede verzoekende partij, p. 5 en verklaring DVZ derde verzoekende partij, vraag 9). De tweede en de derde verzoekende partij verklaren oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Chenab Nagar (Rabwah) (verklaring CGVS tweede verzoekende partij, p. 1, vraag 2.5. en verklaring CGVS derde verzoekende partij, p. 1, vraag 2.5.). Uit de bestreden beslissingen valt niet af te leiden ten aanzien van welke plaats de subsidiaire bescherming onderzocht werd, doch stelt de Raad vast dat de voorgaande motivering omtrent de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet pertinent is zowel indien er van uitgegaan wordt dat het onderzoek moet geschieden ten aanzien van Sialkot als in het andere geval het onderzoek moet geschieden ten aanzien van Chenab Nagar.

Betreffende de veiligheidssituatie in Chenab Nagar kan verwezen worden naar wat dienaangaande wordt gesteld in de Subject Related Briefing "*Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community*", van 29 maart 2013: "*Ook in de stad Rabwah (Chenab Nagar) staan Ahmadi bloot aan vervolging van overheidswege. The persecution.org maakt gewag van een FIR (First Information Report) dat tegen de ganse bevolking van Ahmadi ingediend wordt op basis van artikel 298C van de strafwet. Er is geen informatie voorhanden waaruit blijkt dat Ahmadi uit Rabwah op basis van dit FIR aangehouden en/of veroordeeld werden. (...) In de stad Rabwah, die als officieuze hoofdstad voor de Ahmadi wordt beschouwd, is het mogelijk om veiliger te leven dan in andere gebieden, omdat in deze stad de meerderheid van de*

bevolking Ahmadi zijn. In de rest van Pakistan is de veiligheidssituatie veranderlijk. In sommige dorpen kunnen ze als minderheid relatief veilig leven, maar in andere dorpen worden ze gepest en weggejaagd. (...) De veiligheidssituatie is het laatste decennium echter verslechterd en ook de veiligheid in de stad Rabwah is relatief. Er is een moskee en madrassa van de vijandige organisatie Khatm-e Nabuwat waar anti-Ahmadi propaganda wordt gevoerd. Er vinden ook in deze stad fysieke aanvallen plaats en de angst voor een escalatie van het geweld leeft onder de plaatselijke bevolking. De gemeenschap blijft niet altijd in staat bescherming te bieden aan Ahmadi die elders in Pakistan hun problemen ontvluchten. Ook in Rabwah kunnen invloedrijke tegenstanders toeslaan. De overheid is niet in staat bescherming te bieden aan Ahmadi die in de stad verblijven. Niet één van de plaatselijke politieagenten zou Ahmadi zijn. Klachten op basis van religieuze gronden tegen Ahmadi worden ook in Rabwah geregistreerd. Regelmatig leiden deze tot arrestaties en veroordelingen. Fysieke aanvallen tegen Ahmadi worden door overheidsinstanties niet altijd vervolgd. (...) Er zijn aanwijzingen dat politieagenten betrokken zijn geweest bij gewelddaden tegen Ahmadi. Ook in Rabwah is de bescherming van de Ahmadi-gemeenschap door de politie ontoereikend. (SRB: "Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community", 29 maart 2013, p. 8, 9 en 10)."

Voorts blijkt uit voornoemde SRB dat Britse, Duitse, Noorse en Nederlandse jurisprudentie Rabwah niet als veilig vestigingsalternatief beschouwen. Tevens achten zij samen met UNHCR de Pakistaanse autoriteiten niet in staat om Ahmadi te beschermen in geval van vervolging door derden.

Volgens UNHCR kan een verhuis naar Rabwah in uitzonderlijke gevallen een leefbaar alternatief zijn voor Ahmadi's met een laag profiel (UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan*, dd. 14 mei 2012, geciteerd in voetnoot 67 van SRB: "Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community", 29 maart 2013, p. 43)

Door het aanhoudende religieus gemotiveerde sektarische geweld en het bereik van militante organisaties is interne vlucht in het algemeen geen optie voor personen die het risico lopen om door dergelijke organisaties geïsoleerd te worden (SRB: "Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community", 29 maart 2013, p. 14).

De Raad wijst erop dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Door enkel te verwijzen naar, zoals hierboven vastgesteld de niet-absolute, onmogelijkheid van een vestigingsalternatief in Rabwah, voor hen die elders het risico lopen om geïsoleerd te worden door militante organisaties, wat voor verzoekers *in casu* niet het geval is, maken verzoekers niet aannemelijk dat hieruit blijkt dat alle Ahmadi in Rabwah een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.17. Verzoekers stellen ook nog dat de motivering van de commissaris-generaal nergens op slaat daar waar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat de problematiek van Ahmadi's zich niet beperkt tot het Noordwesten van Pakistan wel integendeel zich uitstrekt over het ganse land.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers geen elementen bijbrengen waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre zij aldus wijzen op de specifieke situatie voor Ahmadi's, benadrukt de Raad opnieuw dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar zij dus wijzen op de gevaarlijke situatie in Pakistan voor Ahmadi kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoekers hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade.

3.18. Verder menen verzoekers eveneens dat aan de hand van de stukken wordt aangetoond dat extremistische groeperingen in het ganse land nog steeds de vrije hand hebben, dat meteen vaststaat dat hun veiligheid niet kan worden gegarandeerd in Pakistan in welke streek dan ook. Verzoekers'

verweer is niet dienstig, daar zij nalaten aan te geven welke 'stukken' zouden aantonen dat extremistische groeperingen nog steeds de vrije hand hebben in het ganse land, zodat hun argumentatie beperkt blijft tot een loutere bewering, die geenszins dienstig is om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

3.19. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.20. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekers tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

3.21. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekers en dat zij tijdens het gehoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.22. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3.23. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER